

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

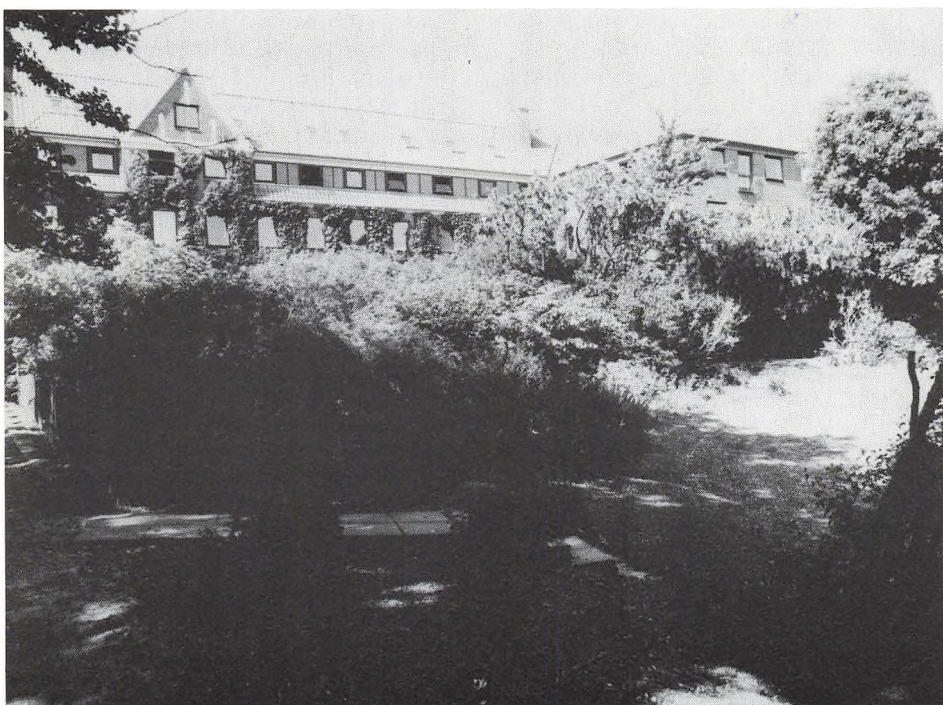
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

Højskolen i sommersonne

NUMMER 6 · JULI 1983 · ÅRGANG 75

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

Andagt lørdag aften ved elevfesten 1983

Af Hanne Møller

»Det, der nu skete, var noget af det uhyggeligste, Kurt og Wesley nogensinde havde oplevet. De så – eller troede, de så – Lisas hånd forsvinde ind i TV-skærmen fulgt af hendes arm ... Det sære var, at da hun først var derinde, blev hånden og armen små. »Så, nu bryder hun igennem. Hold så op med det pjat, din idiot. Hold så op og kom tilbage«. Wesley kastede sig fremad og prøvede at gribe Lisa, da hun blev suget ind i fjernsynet!«

– Så spændende er indledningen på en bog, der hedder »Tårnet« af John White. Det er et rigtigt eventyr, der har det hele med. Talende dyr, vingede uhyrer, hekse og troldre.

Men bogen er ikke kun et eventyr. Den skildrer meget klart mørkets magter – og dets bedrag, og midt i det møder vi en sand og levende skildring af det gode – den gode hyrde.

Et andet afsnit fra bogen:

»Lisa var på flugt fra sit fangenskab. Hun havde været på vildspor flere gange, og hun kommer nu til en meget dyb kløft. Hun krøb sammen på kanten og kiggede forsigtigt ned. Hun kunne se, at der var langt ned. Hun lagde sig helt ned på maven og ormede sig frem, til hun havde hovedet ude over kanten. Det hun så, gjorde hende syg af skræk. Det var umuligt at se bunden. Afgrundens lodrette vægge syntes at strække sig i uendelige dybder. Hvordan i alverden skulle hun komme over.

På afgrundens anden side så hun nogen nærmere sig. Manden kom hurtigt nærmere. Når hun senere prøvede at beskrive hans ansigt, lykkedes det aldrig. Det var ungt – og alligevel gammelt. Det var lykkeligt, men præget af utalte sorger. Det var venligt, og samtidig alvorligt, blidt og alligevel utrolig hårdt – mildt og stærkt som stål.

»Lisa – du skal gå over broen«, sagde han.

»Hvem er du?«, spørger Lisa.

»Jeg er hyrden. Vil du gerne have mig til hyrde?«.

»Ja, men jeg er bange, at du ikke vil have mig til hyrde, når du ser mine fedtede fingre, mit snavsede ansigt. Når du hører, at jeg har sagt, at du ikke er til.«

»Alt det ved jeg, Lisa. Spørgsmålet er blot, om du ønsker, at jeg skal være din hyrde.«

»Også når jeg ser dine fedtede fingre – vil jeg kendes ved dig!« Jeg synes, der ligger et vældigt budskab i disse ord.

Vi kan undertiden føle trang til at skjule os for Gud, når vi synes, at nu er vi sunket så dybt, at han ikke kan kendes ved os. Men netop det, at han kender os – ikke som vi kender vore naboer, vore klassekammerater – men han kender os til bunds. Han kender vort skrøbelige sind – ja, han kender os så godt, så vi faktisk ikke kan skuffe ham. Som der står i salme 139:

»Herre, du ransager mig og kender mig.

Før ordet er til på min tunge,

se, da ved du det, Herre, til fulde.

Bagfra og forfra omslutter du mig.«

Han kender os – og han vedkender sig os. Så bliver det ikke et forfærdende budskab, at vi intetsteds kan flygte for at slippe for Guds nærhed. Men så bliver det et budskab, et evangelium – for vi skal heller ikke flygte noget sted hen i skræk for Gud.

Lisa skulle over afgrunden for at komme videre.

Hun fortsætter:

»Jeg er bange. Du kan ikke vide, hvordan det føles.«

Og hyrden svarer:

»Jeg ved, hvordan det er. Jeg kender angsten i dit hjerte. Men jeg lader dig aldrig falde.«

Hun stirrede stift på ham, og da hun gjorde det, fødtes der noget i hende, der aldrig før havde været der. Hun tog ikke øjnene fra hyrdens ansigt et eneste øjeblik – ikke før hun var omkring en halv meter fra ham – fristelsen til at se ned blev for stor. Hun indså omgående sin fejltagelse – hendes fod gled,

og hun styrtede sidelæns. Så blev hun grebet af stærke hænder og løftet op.«

— — —
Vi kommer i vort liv på afveje – bliver fristet. Bliver udsat for kræfter, der kun vil ødelægge. Og de kræfter kan vise sig i forskellige forklædninger.

Da gælder det om, at vi som Lisa i bogen – har blikket rettet mod hyrden. At vi anerkender, at vi er helt afhængige af Ham, Han, der kender faren før os, som er stærkere end alle onde kræfter, og som siger: at stærkere end alle onde kræfter er min fars hånd – den hånd, man kan vrage og slå til side, men falde ud af den, kan man ikke.

»Frygter du din tro at miste,
Jesus holder fast,
Vil til fald dig fjenden friste.
Han dig holder fast.«

Tredagesturen 1983

Af Erling Agergaard

Ifølge en uskreven tradition skulle skolens tredagestur i år gå sydpå i Danmark. Vi kørte også sydpå, men alligevel brød vi ordningen på én måde. Vi boede på Lyngsbo-lejren, smukt beliggende »under« den nye Lillebæltsbro, ved siden af ammoniakhavnen nær Fredericia, men det nye – eller rettere det forholdsvis nye lå i, at alle udflugterne, på nær aftenuren til Fredericias volde, gik til Fyn.

Man havde i planlægningen bestræbt sig på, at eleverne fik mulighed for at opleve historie, litteratur, natur, forskellige bymiljøer, skønhed, tant og lidt fjas. Det historiske havde sit udgangspunkt i mange ting. Der kan nævnes de mange slotte og herregårde: Wedelsborg, Braheborg, Egeskov, Valdemarslot, Brahetrolleborg – og der kan nævnes de forskellige mindsten rejst efter forskellige kampe og slag – eller de utallige

veteranbiler, som Egeskov kunne byde på. Det litterære måtte naturligvis søges i H. C. Andersens hus i Odense – et nyt og aldeles anbefalelsesværdigt museum, Pontoppidans og Johs. Jørgensens fødebyer Fredericia og Svendborg, Ambrosius Stub på Tåsinge for blot at nævne noget. Naturoplevelserne blev givet os i de talrige løvskove, herregårdshaver, bakketoppe, mens oplevelserne af landsbymiljøerne blev givet os i Grønnegade i Troense (Tåsinge) vel nok Danmarks smukkeste gade, Bogense, Assens osv.osv. Skønheden oplevede vi i Jepes fødeby Brobyværk, hvor bus II fik et levende engageret foredrag af bysbarnet. Tant og fjas gennem en badetur for 2 aktive og 132 passive, en Tivolitur, en masse uundværligt kassettebånd-musik og især gennem en (efter min – og de andre læreres mening) uovertruffen elevunderholdning den sidste aften.

I denne lille turrapport her er der ikke nævnt 10 % af det, eleverne så – eller i hvert fald fik mulighed for at se – men mon ikke man har fået farten af vore oplevelser på årets tredagestur, som eleverne har omdøbt »firedagesturen« – og det kan de for øvrigt have ret i.

Nørre Nissum Høj- og Efterskole

Kirkebyen 16, 7620 Lemvig. Telefon (07) 89 10 04.
Elevernes tlf. (07) 89 11 07 12,30–14 og 18,30–20

Forstander: Bruno Graversen.

Formand for bestyrelsen: K. E. Sørensen. Holstebro.

Nørre Nissum Høj- og Efterskoles Elevforening

Elevbladet udkommer sidst i hver måned, undtagen januar og august.

Redaktion:

Bruno Graversen (ansvarshavende),
Erling Agergaard, Poul Jeppesen.

Adresseændringer, ind- og udmeldelser til:
Erling Agergaard, Ringvej 3, 7620 Lemvig.
Telefon (07) 89 14 31.

Kasserer:

Poul Jeppesen, Sejbjerg 43, 7620 Lemvig.
Telefon (07) 89 15 02.

Elevforeningens gironummer: 8 03 62 33.

Christensens Bogtrykkeri, Bogtrykkergården a-s, Struer

HJEMME FRA SKOLEN

Afslutningsfesten

»Hjemme fra skolen« skal udelukkende handle om afslutningsfesten fredag den 17. juni. Det blev en lang og god fest, der i år var præget af mange indlæg fra eleverne.

Forstander Bruno Graversen

sagde i skolens afskedshilsen til eleverne:

Kære unge mennesker – kære elever.

I er en broget skare – det har I været hele året. Meget forskellige – og dog så ens på så kollossalt mange måder og områder. Vi skal i aften sige farvel til hinanden, men et FAR-VEL kan betyde mange ting, og det kommer jeg ind på lidt senere.

Først hjertelig til lykke med det, I har nået og opnået. Vi kalder aftenen her for afslutningsfest. Der er noget at feste for – for der er nået et mål, og så skal vi være glade.

Dernæst en stor tak til jer alle, for jeres – hver for sig – særlige måde at være på. Men ikke mindst en stor og varm tak til jeres forældre, fordi de i 40 uger – et helt skoleår – har turdet betro os det kæreste, de ejer. Fordi de har turdet betro os at være medarbejdere i vejledningen af jer. Vi føler ansvaret og prøver efter bedste evne at leve op til forventningerne. Vi siger derfor også i aften et stort »Tak for lån« og håber, I som forældre har været tilfredse.

Ungerne flyver fra reden

Når jeg forsøger at give en karakteristik af jer eller en beskrivelse af skoleåret, vil jeg gerne have lov til at bruge billedet fra fuglelivet, som vi kender og ser det netop i disse dage, hvor ungerne skal flyve fra reden og ud i det usikre – først tøvende – så lidt mere dristigt for efterhånden at være mere sikre. På samme måde for jer. Nogle af jer har i den første

tid af skoleåret lidt famlende ladet det ene ben blive hjemme, men efterhånden har I så »sat fra«. I har fundet jeres egne ben her – I er begyndt at danne jeres eget liv – I har suget kundskaber til jer – I har udviklet jer og dygtiggjort jer efterhånden.

Andre af jer skulle kun bruge få dage til at finde ud af, hvordan »vingerne« skulle bruges. I lærte hurtigt »at leve« og »at opleve« ved siden af alt det andet. I har trukket med på vognen – har dygtiggjort jer, men hurtigt fundet ud af, hvad I selv mente og ville.

Målrettet

Enkelte af jer er simpelt hen kommet flyvende hertil. I er målbevidst gået i gang med de stillede opgaver. I havde allerede på forhånd meninger og en masse mod. I var på forhånd målrettet og er allerede så småt lettet igen for at flyve videre, spændte på livets udfordringer og opgaver. I har en mængde mod på at løse opgaver i samfundet, og I er stadig meget målrettet og betragter egentlig opholdet (dette skoleår) her som en tankstation, hvor man har tanket op – eller sagt på en anden måde, hvor man har nettet fjerene lidt, så vingerne bedre kunne bære på jeres videre flyvefærd.

FAR-VEL

Fælles for jer alle er, at I skal videre, og når vi i aften siger FAR-VEL betyder det flere ting. For det første betyder det et forhåbentlig på gensyn. Under en eller anden form. Men det betyder også en hel mængde andre ting, f.eks. det helt naturlige i en fortsat udvikling – far da vel i din udvikling. Livet i sig selv byder på mange udfordringer, men også muligheder, og vi har som mennesker brug for nye udfordringer hele tiden. Skulle I

nøjes med de udfordringer, I har fået her, var det ikke nok, for så betyder det stilstand. De 10 mdr., vi har delt med hinanden her i et fællesskab, har budt jer *mange* muligheder for personlig udvikling, men det er helt selvfølgeligt, at de år, der ligger foran jer, vil give jer andre. Og det eneste, der ikke må ske for jer, er, at I lader jer nøjes med det, I fandt af værdi her! I må stadig fremad mod nye udfordringer, mod nye uddannelsesmuligheder, mod nye venner. Men I skal vogte jer for at skære fortiden væk fra jeres erfaringsgrundlag. Det er stadig lige aktuelt, at al fremtid bygger på det, der ligger bag. Jeg vil ønske for jer, at det skoleår, vi nu afslutter, aldrig må glemmes, sådan at forstå, at det føjes til som et erfaringsgrundlag, der kan bygges videre på, og jeg tror, når I får jeres tid her på skolen lidt på afstand, så vil I opdage, hvor værdifuld den egentlig var. Vi har her forsøgt efter bedste evne at lære jer en mængde nyt, og de opgaver eller krav, vi stillede jer, skulle være med til at give jer erfaring. I har jo ikke været her bare for at dygtiggøre jer til en eller anden eksamen – det var I også – men det vigtigste for jer var, at I måtte blive klogere på jer selv.

»Kend dig selv«

Over indgangsdøren på seminariets røde bygning står de kendte ord af den gamle vismand Sokrates: »Kend dig selv!« Det må altid være det vigtigste krav, vi skal stille os selv, men for at vi nogenlunde kan opfylde dette krav – helt kan vi aldrig – har vi behov for et stort erfaringsgrundlag, der kan fortælle os, hvad det mon vil sige *at være menneske*. I 200-året for Grundtvigs fødsel, og i det 10-år vi kalder »80-ernes besindelse«, må det være rigtigt at sige lidt – eller i hvert fald – minde om, at livskvalitet er vigtigere end livskvantitet. Når Grundtvig i sin tid så sig omkring – og det var især på hans lidt ældre dage – ja, da så han mange, der kun var optaget af »dagen og vejen«, d.v.s. i virkeligheden optaget af at skaffe sig position og magt og indflydelse. Det var også det, vi så i de glade, sprudlende 60-ere med de fantastiske tekniske landvindinger, og som i en »rus« bevægede vi os ind i 70-erne, hvor meget gik skævt med arbejds-

løshed, oliekrise, overbefolkede parcelhuskvarterer og ymerbørn. Vi opdagede da, at ingen blev lykkeligere af *Ting*, men af menneskeligt samvær, og det var der ikke tid til. Er det noget af det, vi er ved at besinde os på eller over her i 80-erne? Er vi ved at stille spørgsmålstejn ved, om menneskers værdi måles anderledes end tidligere? Jeg tror det, men det må I unge ved jeres livsværdinormer også fremover være med til at svare på. Sidste år ved den samme lejlighed kom jeg til at sige: Læg øret til jorden og lyt, for de signaler, vi hører, bliver tydeligere. Der er nu gået et år, og det er min opfattelse, at vel er de nye signaler endnu svage, men de er stærkere, end de var. Grundtvig ville i sin tid dreje menneskers opmærksomhed, så de kunne se på livet, som noget man havde fået fra Gud, et liv, hvor der hele tiden stod en kamp mellem det onde og det gode. Mennesket skulle se sig selv, som han digtede

»med øjet, som det skabtes, himmelvendt, lysvågent for alt stort og skønt herneden, men med de dybe længsler velbekendt, kun fyldestgjort af glans fra evigheden.«

Ud fra denne tanke sprang også hans tanker om højskolen.

Det vigtige

I domkirken i Milano er tre døre. Over den venstre står: Alt, som behager, er kun et øjeblik. Over den til højre: Alt, som bedrøver, er kun et øjeblik. Over døren i midten står: Intet er vigtigt uden det, som er evigt.

Hvis I kan huske dette herfra og har forstået, at det, der tæller, egentlig kun er det, som rækker videre, ja så har I store muligheder for også at leve et rigt og godt menneskeliv. Og så siger vi da herfra med stor optimisme: Flyv så ud i livet og lykke til. Det er vort håb og ønske for jer, at vingefjerene ikke må blive forpjuskede, men for at undgå det må I pleje og nete dem jævnlige. Vi ønsker Guds velsignelse over jeres videre færd. Det er vort håb og ønske, at I alle på en eller anden måde må være den fugl, der arbejder med til at højne menneskeværdet og give livskvalitet for andre.

Den sikre vej

En lods blev engang spurgt, om han kendte alle klipper og skær langs kysten. »Nej«, svarede han, »det er ikke nødvendigt. Hvad der behøves, er at kende den sikre vej, hvor der ingen klipper er«. Menneskelivet kan sammenlignes med en sejlads mellem klipper og skær. Vi kan ængstes, når bølgerne går højt, og stormene er over os. Da er det godt at kende den sikre vej. Jesus Kristus er vejen og sandheden og livet.

Så far da vel med ordene af Grundtvig:

»Så tal da sandt om småt og stort,
og jævnt om alt det høje,
thi godt er alt, hvad Gud har gjort
og klart er barnets øje.«

Sang nr. 162: Der skinner en sol i lys og løn.

Lærer Arne Rasmussen:

Til 10. klasserne

Kære 10. klasser! Læg mærke til det! 10. klasserne. 10.A, 10.B og 10.C – under ét. Ikke klassevis. Ikke hver for sig. Men som et fællesskab. På tværs af grænser.

Sådan har vi opfattet jer. Såden har vi mere eller mindre dybsindigt gennemdiskuteret jer. Hele året igennem. Vi – det er Thea, Helle og undertegnede. Jeres klasselærere.

Nu er det slut – og vi synes, at det er vigtigt, at vi nu, også her ved denne lejlighed, gør opmærksom på, hvad vi mener – om jer. I har nemlig ikke altid troet på os, især ikke når vi har udtrykt, at vi godt kunne lide jer. I var særdeles gode til at misforstå kærlighedens vink. Eller man kunne mistænke jer for den opfattelse, at kærligheden er en opfindelse med det formål at genere jer mest muligt. I dette ligger det allerfarligste, der findes. Disse tendensers yderste konsekvens er korsfæstelse af det, der bærer livet. Det ved vi jo fra Jesu livshistorie. I er i løbet af året blevet langt bedre til at forstå kærlighedens vink.

Derfor mener vi, at I har udført mirakler. Intet mindre. I har i hvert fald brudt et stort antal onde cirkler, hvori liv kvæles. Sprunget ud af dem, så at sige. Det er mørke, der ubegribeligt bliver lys. Det ved vi – og vi

synes, at I skal vide, at vi ved det. Men husk for alt i verden: Cirklerne kan fange jer igen.

Dermed har I opnået en viden, en indre sum af erfaringer, som vi garanterer for, at I får uvurderligt meget brug for i jeres fremtidige liv, derude i virkeligheden, I jeres holdninger til andre, til jer selv, til kærligheden o.s.v. – meget mere, end I regner med, meget mere end jeres karakterer, som selvfølgelig også er vigtige, men alligevel uden betydning, hvis jeres udvikling som mennesker mangler dybde – jeres smil kun er krusninger i overfladen – jeres anstrengelser aldrig når ud over jer selv.

Jeg ved ikke, hvordan det lykkedes for jer. Jeg tror, at jeg ved det. Og jeg vil godt forklare det lidt nærmere.

Aldrig har jeg oplevet en sådan samling »pivunger« i 10. klasserne. I billedligt talt »peb ynkeligt«, hvis der blev sagt nej til »Is nr. 27« – livet gik under for jer, I kunne ikke bære det. Og I følte jer forfulgt. I følte jer urimeligt behandlet. I cirklede rundt i eksistenskampens kvaler. I hele registeret af Jobsanklagerne. På grund af hvad? En bagatel! Javist, men for jer en overvældende uoverkommelighed. I stirrede jer blinde på den »Is nr. 27«, som I ikke fik – i en sådan grad, at I helt overså, hvad I havde fået. En bagatel af en hindring var nok til, at I så drager alle vegne. Tusinde af eksempler kunne nævnes.

Måske var der noget, der var endnu værre. Hvis man sagde: »Davs! – lille skvatugle!« – så tog I boksehandsker på og gik i angrebsstilling og forsvarsposition på én gang – helt sikre på, at nu skulle I gøres til grin. I opdagede ikke smilet i bemærkningen.

Jojo! – Der var utallige onde cirkler. I var i virkeligheden godt på vej ud på selvhøjtidelighedens marker af »Jag efter vind«. I kæmpede bravt for jeres uskyldighed.

Jeg grinte i begyndelsen. Unge mennesker – jaja! Indtil det gik op for mig, at det var et meget stort problem – for jer. Dragerne rev også i jeres hjerter. I var ikke glade. I var mildest talt ulykkelige. Mildest talt. Jeres cirkler bundede jo i en kvælende usikkerhed på jer selv, på jeres position i verden, på jeres værdi som menneske. En usikkerhed,

som tvang jer til uafbrudt at beskæftige jer med jer selv og kun jer selv. Og hvorfor nu det? Det kunne der siges meget om. Det må vente.

Så begyndte miraklerne. Sandelig. I begyndte at smile på en anden måde, mere dybt, mere befriet, mere forløst. Jeg ved ikke hvordan. Men det skete. Dragerne begyndte at flygte. Jeg tror endda, at mange af de problemer, som I i begyndelsen følte som uoverkommeligt store, nu følte latterligt små. I begyndte at gå ud over jer selv. Sandelig.

Jeg kan kun give en slags forklaring på disse mirakler. I må have begyndt at undersøge jeres udgangspunkter. Dette forudsætter selverkendelser. Dette forudsætter selvovervindelse. Alt dette forudsætter mod.

Hvordan skal det forstås?

Hvis man skriver et regnestykke forkert op, så er udgangspunktet forkert, og facit er

dømt til at blive forkert, uanset om man bruger alle de rigtige metoder, de rigtige formler, lægger rigtigt sammen, dividerer rigtigt o.s.v. – det rigtige bliver forkert.

Man kan nu gøre to »ting«. Man kan f.ex. desperat hamre løs på det forkerte facit, presse og presse – det forkerte skal være det rigtige, og man argumenterer i undskyldninger og megen anden flugt, og til sidst vendes der op og ned på indholdet af alle begreber, så effektivt, at man kan tyde det modsatte ind i disse – af, hvad de i virkeligheden betyder – frihed i ufrihed, liv i død, mening i tomhed – ja, man kan endda få det modsatte ud af evangeliet – af, hvad det i virkeligheden forkynder. Denne metode er den mest anvendte.

Man kan også arbejde sig tilbage, se på stykket forfra, i et andet lys, altså vende tilbage til udgangspunktet – dette kræver ganske vist undervejs kamp med mange ube-

Fra elevfesten

50 års jubilæum (H)

hageligheder. Man må undervejs se i øjnene, at man kun er et menneske, at man kan tage fejl, at man ikke er fuldkommen, at man ikke er over andre, at man ikke er Vorherre. Det flygter de fleste fra, og derfor er flugten i de fleste kulturer normaltilstanden – Gud kan ikke ses for skoven af erstatningsguder.

I valgte altså den sidste metode. I er begyndt på den. Fortsæt den. Det kræver mod.

Det er vigtigt. Kristendommen drejer sig netop også om udgangspunkter. Klart og tydeligt. Udgangspunktet for dine handlinger, dine synspunkter, dine holdninger o.s.v. Kort sagt for dit liv. Opgaven kan skrives forkert op. Læs lignelsen om kongesønnens bryllup, Matt. 22. Her inviteres alle til kærlighedens fest. Nej tak, siger vi allesammen. Hvorfor? Fordi vi har andre ting, der er mere vigtige. Fordi vi har andre udgangspunkter. Andre konger, om man vil. Det kan være penge, succes, karakterer, min egen fortræffelighed o.s.v. Vi ser derfor ikke noget særligt i kærlighedens udgangspunkt. Vi har ikke tid til invitationen. Og hvad sker så? Ja, når vi skriver opgaven forkert op, så dør vi som mennesker, kvæles i onde cirkler, i os selv, i tændersgnidse. Vi ryger udenfor, hvor livet forkvakles – hvor det forkerte pinedød skal være det rigtige.

Derfor er modet til uafbrudt at undersøge udgangspunkter meget vigtigt – altafgørende vigtigt. Kun med kærligheden som udgangspunkt kan liv forløses og fuldbyrdes – den kærlighed, som tvinger os langt ud over os selv. Det er vigtigt ikke at skrive opgaven forkert op.

Tænk på Paulus – det berømte sted (13. kap. 1. Korinterbrev) Alt er ingenting, hvis ikke det udspringer af kærlighed, selv nådegaverne, ja, selv troen.

I ved noget om, hvad det vil sige at blive fri som menneske, at blive sig selv, at finde sig selv, for at bruge »store« udtryk. I ved noget om, at det kræver, at man giver sig selv fuldt ud – afleverer de inderste gaver. I ved også noget om, hvilke selvovervindelser der kræves, og at man derfor helst vil flygte fra dem. Men I ved også, at kærligheden ikke ønsker at gøre jer til grin, men til levende mennesker – ganske vist på en helt anden forunderlig

måde, end I havde regnet med. Livet var også der, hvor I var helt sikre på, at det ikke var: I at åbne sig helt. I at give sig selv.

Sådan må jeg forklare jeres »mirakler« – eller »jeres nye smil«.

Og derfor fra os, Helle, Thea og undertegnede: *Gud være med jer! – I har mod!*

Og derfor tak – små »skvatugler«.

Formanden for elevrådet, Ulla Kjærgård Pedersen:

Jeg vil gerne fra elevrådet have lov at sige rigtig mange tak for dette skoleår, for selv om mange nok har længtes efter at komme ud og stå på egne ben, så har det virkelig været et godt år, som vi sikkert alle vil komme til at mindes mere, end vi måske regner med lige nu.

Det skal være en tak til hele lærerstaben, til Lisbeth og Bruno Graversen og specielt til Bente Grønbæk, som har hjulpet os meget, især i begyndelsen hvor vi syntes, at det var lidt svært at få startet, det var godt, at hun fik sat lidt skub i os, så vi kom i gang, det var også rart at mærke, at vi bare skulle sige til, hvis der var noget, vi behøvede hjælp til.

Vi er glade for, at vi her på Nr. Nissum har nogle virkelig »fine« lærere; der er mange, som har en god humoristisk sans. Det har vi – om ikke før – så på turen, vi lige har været på, opdaget. Så er der andre, som er af den mere alvorlige type, men langt de fleste har heldigvis forstået at blande disse to ting rigtigt og godt. I skal i hvert fald have en rigtig stor tak allesammen for, hvad I har gjort for Nr. Nissum efterskole og dermed også for os som elever.

Lisbeth og Bruno Graversen skal have en helt speciel stor tak for dette år. Det er sandelig ikke få timer, I har tilbragt på skolen. Det har været dejligt, de gange I har stukket hovedet indenfor rundt på værelserne for at få en sludder eller for at se værelserne efter. Jeg tror, at der var mange, som kom ekstra godt ind i hjørnerne de dage, hvor vi vidste, at Lisbeth havde vagt og måske ville komme rundt, men selv om der somme tider vankede nogle bøder, så tror jeg alligevel, at I altid begge to har været velkommen på

*Formanden for
elevrådet,
Ulla Kjærgaard
Pedersen,
yderst til venstre
på billedet.*

værelserne netop på grund af, at I er så naturlige og lige til at snakke med. Jeg kan huske sidste år, hvor Graversen også holdt en tale her denne aften, da brugte han nogle små sætninger, som begyndte med: »Jeg sidder og tænker på«. Og én af dem lød sådan her: »Jeg sidder og tænker på, at der er gedder i floden, for at karusserne ikke skal blive sløve«. Vi vil nok altid, også fremover, komme til at føle, at der er noget, der går os imod, men så skal vi prøve ikke bare at lade stå til, men at se det lyse og gode i tilværelsen. Nu kan vi jo prøve at se her i aften. Vi kan da hurtigt og let blive enige om, at det er trist og sørgeligt, at vi skal sige farvel til en masse kammerater og til skolen, men der er da også meget andet, man kan glæde sig over. En elev og god veninde skrev engang et digt om, hvad der gjorde hende glad og hjalp hende til at have livsglæde. Digtet hedder »Livsglæde«, og det vil jeg gerne læse:

Hvad gør netop mig glad?
Jo, mange forskellige ting her i livet,
bl.a. det hver dag at få mad,
men det tager de fleste som givet.

Bare at vågne hver dag
og se, at solen atter er oppe her,
i skole og have lærerige fag,
og at alle er flinke hver især.

At have en mor og far,
som altid står parat ved min side,
at have en søskendeflok så rar,
det var godt, jeg opdagede det i tide.

At se andre glade
og prøve at hjælpe andre i nød,
det, at jeg selv er holdt op med at hade,
selv når det var de andre, der mig snød.

At opleve meget
som senere bliver til gode minder,
gå i naturen og finde jeg'et
og få friske og røde kinder.

At have en Gud,
som jeg ved, der virkelig elsker mig,
at vide, jeg kan blive hans brud
og at han også virkelig elsker dig.

Ja, vi synes, at vi har haft et godt skoleår, og det gælder også, når man ser på, hvad vi har fået ud af det i elevrådet, for vi kunne se i vores kasse, at der var blevet et pænt overskud. Og for disse penge plus lige så mange flere, som skolen har lagt til, har vi købt et akvarium, som står ude i aulaen. Det skal være vores måde at sige en rigtig stor *tak* for dette år fra os alle.

Tak.

En elevs tak

Bjarne Søndergård Christensen har været elev i 8., 9. og 10. klasse og tolkede sin tak på jysk:

For vore elever og jeres børn,
vi sammen nu skal te å ta en tørn.
Såen stoer Bruno ved æ walkomstfest å filosofier,
ja, sidst oer såj han nu en hiel diel mier.
»Viljen til at ville, giver evnen til at kunne«. Ja, ja,
a tøws nu, at der imel a en masse arbejd ka' ha'.
Vi kan bare ta æ thugerapport, det tog da øver en hal oer,
det var skam æt for, a æt vil, men det tog bare det tid å fo æ gjor.
Den thuge til Luxemburg var nu ellers det bedst af det bedst,
hvor samtlige lærer og kammerater gjor hver daw te en fest.

Ja, æ lærer de kender skam den kunst at ville,
men de håer osse li allesammen fåt den dille,
at de er møj ivrig ate å med wos å dieler,
men de ka' jo bare sagtens, for de kan jo det hieler.

Vor dansk lærer strør om sig med altfor manne fremmed uer,
hun måt da heller ha snakke jysk, bare li som mi muer.

Her hosband our english teacher is very very good
a beautiful holiday we all want for you.

Men waer end dansk er no li godt tysk,
for der kan man æt bare klåer sæ med lidt jysk.
Jen æ osse fantastisk ind i si Danmarkshistorie,
ja, nu er han forresten osse ved å saml æ skoel si memoirer,
han fortælle så levend', at vi kan sier æ i daw,
hvad de håer gjor for wos, alle dem, der ligge i djer graw.
»Det er det, bitte børn, I skal byg videre o,
det fædreland, de ga wos, det forpligter mo I forsto.«

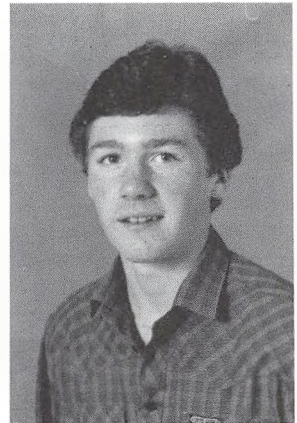
I æ regntim ka vi blyw udsat for æ lærers erindringer,
men det ka da aldrig blyw waer end æ matematik si forhindringer.
Der er nogen vi æt må glem, ja en tøws te tjer,
det er sær, æ køkkenpersonal' blywer ved å gijer,
daw ater daw å sæt djønger af mad o æ buer,
tow minutter ater er det jo bare væk, det de hår smuer.

Æ pedel sørger for, at vi hwerken håer æ for kuel, eller for hier,
o jen gång, kan han næsten bode vær op og nier.

Til jul håer vi æ så hyggelig, ja næsten som hjem,
med nisser og risengrød og sang, vi aldrig vil glem.

Vi besøger anne stejer, og anne stejer komer her,
ja, med så manne skjøn ung minnesker mo vi da æ land ka bær.

Nogen af os er guer nok håndboldidioter, og i æ vand svømme vi osse rundt,
men æ gammel forstander erklærer, at det er så sundt så sundt.

Jow, vi lær skam en masse, hvis bare vi ka den kunst å vel,
 æ arbejð, det æ lisom mier lagt hen te jen sjel.
 Det hiele topper nok o æ forældredaw,
 vi gier den bare hele armen, slaw i slaw.
 »Hvor er det flåt, sejer mi fåer, når I såen laver gymnastik«,
 ja, hans stem' var såmænd da li ved å slå klik:
 »Med æ fan å det hiele og så æ nationalsang,
 jow, te å ros jer lidt, a føler trang,
 men det er no osse alletiders lærer, I der håer te å vis jer vej,
 det mo du godt hels dem inderlig fra mæ å sej.«

Mi muer tørt næsten, æ sangkor var bejer,
 ja, vist endda lidt mier end den plejer,
 så munter og glad sang de våren ind,
 så alle fik en glæ så stuer i si sind.

Om æ awten bløw vi viest nøj om indviklet kærlighed,
 å det ka vi jo nok regn ud, hvem der stu for det,
 han håer nu nøj med å vel pare wos sammen, he, he,
 men i oer var det knap nok, æ knejt slug te,
 men det var der jo lissom æt ret møj å gjør ve.

Trapper op, å trapper nier, vor Lisbeth hun trawer,
 så snåer der er det mindste bitte smul, der wos plawer,
 derfor skul du næsten ha en knus, og en tak så stuer,
 det skul a forresten osse hels å sej fra mi muer.

Der var engång a tørt, det der med å byg hus måt vær svær,
 men nu er vi nower stykker, der næsten hår fåt æ lær,
 vi agier bode op å nier, så møj, som vi lyster,
 så når Bruno kom en kik, bløw han næsten ryster.

Hver dae blywer sluttet med andagt, a howsker en rest.
 Tilgivelse bløw der såj sidst oer ved æ walkomstfest,
 det er nøj, vi hver daw hår brug for, bode å fo å gi,
 der er æt jen jeneste, der ka sej sæ fri.

I tre oer hår a nu goen o en næsten hunne oer gammel skoel.
 der er nower, der miener, at det ka jen da slet æt toel,
 men a ka nu æt mærk, at a deraw nøj skåer hår tawn,
 tværtimuer tøws a, det bode hår væt mæ til glæ og te gawn,
 Æ hiel stab lær wos å bede og arbejde her,
 det motto er så nok det, vi skal ta mæ wos herfra især.

Ja, a ku jo godt ha ståen å røbe en hiel masse anne ting her,
 men a æ bløwen jens med mæ sjel om, at a mo nok heller la det vær.

Men a vel no gjern sej jer allesammen en tak så stor,
 æt bare fra mig sjel, men osse fra mi Far og Mor.

Kindttryk, Helle Bertelsen, 10 kl.

Den afsluttende andagt

Aftenandagten stod lærerparret Helle Esbo og Erling Agergaard for, idet Helle havde skrevet den, og Erling holdt den.

I denne afsluttende andagt vil jeg gerne berøre tre emner, som alle handler om at forlade noget kendt og trygt og at skulle begynde på noget nyt og til dels ukendt. Det er noget vi alle sammen, der er her, har prøvet, men det er også noget, som er særlig aktuelt for jer, der nu forlader skolen. – I har sikkert lagt planer for det næste år – måske endda for et par år frem i tiden; men føler I selv, at I har en tidsfrist, at der er et mål, som I gerne vil nå inden for en årrække?

– Der er noget, der tyder på, at der er en usynlig linie et sted omkring de 30 år. Det betyder selvfølgelig ikke, at man ikke kan ændre sin tilværelse eller lære noget nyt, efter at man er blevet 30 – men lad os blot indrømme det (jeg har selv rundet de 30), vi er ikke længere så villige til det, som vi har været – og det er det, som I på 16 år tit opfatter som det, at vi er blevet »lidt tunge at danse med«. Nogen siger det sådan – at man er blevet sat, borgerlig m.m. – Men vi kan også sige det på den måde, at hvis man ikke inden de 30 år i store træk har formet sin tilværelse – ikke sådan, som man har forestillet sig i sine vildeste drømme, men sådan som man nu synes, man realistisk har haft for øje og også gennem uddannelse og på anden måde, har stilet imod – hvis det ikke er tilfældet – så kan man nemt stå i den situation, som Morten Nielsen beskriver i et af sine digte – at stå med tomme hænder – og han er endda kun 20 år, da han skriver dette:

Der er lys, og nogen venter.
Men min ventetid er endnu ikke omme.
Hvis jeg gav dig mine hænder nu
var de tomme.

At blive 30 år og stadig stå med tomme hænder, det er at opleve det fænomen, som Elsa Gress i en af sine bøger kalder Messias-komplekset. Da Jesus var 30, var hans liv fuldbragt, og vi andre har en forestilling om,

at omtrent ved den alder må trådene samles, sådan at der kan åbnes for nye perspektiver, og at man kan begynde at tage ansvar for næste generation i stedet for at være lammet af spekulationer over alt det, man *ikke* har nået og derfor måske heller aldrig når. – Men for jer, der nu er 16-17 år, vil det også betyde, at I heldigvis har en række år nu, hvor I kan boltre jer mere frit, og hvor jeres vigtigste opgave må være at se noget nyt, opleve noget nyt og gøre nye erfaringer. Det er spændende – men samtidig er det også for mange forbundet med usikkerhed, til tider ensomhed og en fornemmelse af ikke at høre hjemme, der hvor man nu skal være. – For et par år siden så jeg et interview i fjernsynet med Olga Bartholdy. Hun fortalte i store træk om sit liv, om de mange forskellige miljøer, hun havde færdedes i, og hun fortalte også, hvordan hun i perioder ikke kun fysisk, men også åndeligt følte, at hun var kommet langt væk fra det, som hendes barndomshjem stod for, og som ellers var det, som hun følte sig mest tryk ved. Som en konklusion på interviewet sagde hun (her citeret frit efter hukommelsen), at hun alligevel, uanset hvor hun havde befundet sig, altid havde haft følelsen af, og her bruger jeg hendes ord, at leve i »Guds store hjem«. Og når hun så tilbage på sin tilværelse, så kunne hun se, at det, der knyttede de enkelte livs-afsnit sammen, var denne følelse af at leve i »Guds store hjem«. – Det samme vil jeg også ønske for jer, at I kan tage den tryghed med jer i de år, hvor I ofte må flytte til nye og fremmede steder. For på samme måde som Olga Bartholdy har I også i jeres barndom og nu ungdom mødt dette store rummelige gudshjem, som I, hvis I selv husker på det, kan færdes frit i uanset det miljø eller de fysiske rammer, der nu bydes jer.

– Det tredje er så, at lige meget hvor megen umage I gør jer, og hvor meget I stræber efter at få opfyldt jeres ønsker, så vil der altid være dage, hvor tingene ikke vil lykkes for jer – hvor I bliver nedslåede, og hvor det, der skulle være, som vi lige har sunget i Grundtvig-sangen »Et muntert virksomt liv på jord«, bliver til en trædemølle. – Som det udadvendte og energiske menneske Grundtvig var,

kendte han også sin begrænsning og vidste, hvad han skulle gøre, når tingene voksede ham over hovedet. Det siger han klart i 2. strofe – »Og når min sjæl blev af sin grublen træt, den hviled sig ved fadervor at bede«. Og hvad han føler, når han beder fadervor, det må han bruge poesiens billeder til at udtrykke – »Da følte jeg den trøst af sandheds ånd, at lykken svæver over urtegården, når støvet lægges i sin skabers hånd og alting ventes i naturens orden«. Der er med andre ord heldigvis en grænse for vores udfoldelser og dermed også for vores bekymringer og ét sted, hvor det er skaberens hånd, der overtager. – I sidste strofe af sangen ridser Grundtvig så hele livsforløbet op, om det blev kort eller langt – med billederne: vår, sommer og høst, og som altid når det er Grundtvig med løftet om, at der også er et liv efter døden.

Dødsfald

Efter nogen tids sygdom er forhenværende gårdejer Holger Johansen død på Sjørslev Hvilehjem, 83 år.

Holger Johansen er født i Grønbæk, som ung tjente han forskellige steder ved landbruget. Desuden havde han et ophold på Nr. Nissum højskole, som var et kært minde for livet.

1928 blev han gift med Bolette Thomsen, fra Laderup. Ægteparret købte en ejendom på Ans Mark, som de drev energisk og dygtigt i 10 år, hvorefter de overtog hans fødehjem i Grønbæk. Ejendommen her afstod han først i vinter, da han tog ophold på Sjørslev Hvilehjem.

Fra elevfesten

30 års jubilæum (H)

Holger Johansen har gennem tiderne påtaget sig mange forskellige tillidshverv. I 20 år var han således medlem af Grønbæk Sogns menighedsråd, deraf 12 år som formand. Hans store interesse var Grønbæk kirke og kirkegård, og ingen kendte forholdene her bedre end han. Holger Johansen var også medlem af Grønbæk sogneråd, og sad en årrække i bestyrelsen for Ans Missionshus. Han har hele livet været en flittig deltager og leder i søndagsskolen og KFUM og hans plads i kirken stod sjældent tom. I 1974 døde hans hustru, og efter han blev alene, foretog han mange rejser, både i udlandet og i Danmark. Især rejsen til Israel var en stor oplevelse for ham.

Holger Johansen havde venner blandt alle, han kom i berøring med, og han havde til det sidste mange gæster på hvilehjemmet. Han efterlader sig en søn, der er gift og er købmand i Bjerringbro.

Ovenstående stod at læse i Midtjyllands Avis den 25. juni. Med Holger Johansen er en af vor skoles gamle og trofaste højskoleelever gået bort.

Holger J. har siden sit ophold i vinteren 1920-21 trofast holdt elevbladet og derigen- nem holdt forbindelsen med skolen ved lige. Vi så ham ofte på skolen, især i de sidste år. Ofte ved elevfesten. Altid på de korte vinterkursus. Mange gange deltager på udenlands- turen med gamle elever.

Som nævnt ovenfor var Holger J. en god repræsentant for vor skole. Han var en af de højskoleelever, der blev trukket op, så de aldrig gik i stå. Han prægede sin egn og sine omgivelser hele livet igennem.

Præget af sygdom deltog han også i dette års repræsentantmøde, der blev hans sidste møde med den gamle skole.

Vi bevarer hans minde iblandt os.

Ellen og Ths. M.

Noter

Guldbryllup

Nina og Anders Kristensen kan fejre guldbryllup tirsdag den 9. august 1983.

Ildrætsmærker m.m.

Ved afslutningsfesten blev der foretaget uddeling af idrætsmærker. Det gjaldt svømning, livredning og atletik. Andre fik beviser for, at de har gennemgået håndboldlederkursus, og atter andre fik diplomer for fremragende indsats i en volley-ball-turnering.

Skoleåret 1987/88

Elever, der gerne vil optages i skoleåret 1987/88, kan melde sig nu. Det gælder 8., 9. og 10. klasse.

Telefon (07) 89 10 04.

Fra elevfesten 45 års jubilæum (H)

Et besøg og Elevbladene fra 1919 til 1928

Forleden havde vi her på »Egely« et besøg, der glædede os meget. To af forstander Ludvig Olsens døtre besøgte os.

Hvorfor?

Tiden nærmer sig for 100 års jubilæet ved vor skole. Skal der til den tid foreligge en bog om disse 100 år, er tiden inde for at samle stoffet. En af vejene er netop at træffe mennesker, der kan fortælle om en eller flere perioder.

Netop i denne sommer for 60 år siden herskede der en voldsom byggeaktivitet deroppe på bakken ved siden af Brejdblik. Højskolebygningen skulle opføres i rekordfart – og blev det. De to besøgende fortalte livagtigt om disse hektiske dage, der selvsagt prægede forstanderfamiliens hverdag i den sommer. Senere på dagen viste Poul Jeppe-

sen dem rundt på skolen, hvor de bl.a. også så den stengrotte, deres fader lod opføre, for at der kunne findes et sted, hvor deres moder kunne finde læ udendørs.

Sammen så vi gamle billeder, og navne blev noteret, som ellers ville gå over i glem-selen.

Foran mig ligger yderligere nogle falmede breve fra en svunden tid: Notater, ansættelseskrivelser o.s.v.

To solidt indbundne bøger, der indeholder elevbladene fra 1919 til 1928 var iblandt klenodierne. Særlig velkomne var årgangene 1924-28, idet vi ikke ejede disse. Jeg har set dem igennem og i første omgang »klippet« nedenstående.

Tænk om flere ville være opmærksom med sådanne gaver, der belyser skolens historie.

Ths. M.

Klip fra de gamle elevblade

November 1925:

Redaktørskiftet.

Mange Luftkasteller har jeg bygget, tænkt paa at blive Mejeribrugsforegangsmand i Amerika, Plantagebestyrer i Indien, Statshusmand paa Karup Hede, Hønseopdrætter osv. osv.; men at jeg allerede i en ung Alder skulde blive Redaktør og oven i Købet af »Verdens bedste Blad«, som en Elev har benævnt herværende Organ, og efter en saa dygtig Redaktør som Lærer Kaag, det har indtil for kort Tid siden ligget mine Tanker fjernt.

Naar jeg nu ikke destomindre har faaet Hvervet, da vil jeg forsøge at udføre det efter bedste Evne.

For kort Tid siden var Redaktørskuffen tom, og der er ikke meget i den nu, saa hvis Opgaven ikke alene skal være at producere, men ogsaa at redigere, da maa Forfatterne i Virksomhed, og jeg vil derfor gerne gøre vor Formands Ord til mine: Send

endelig en mindst lige saa stor Strøm af Artikler og Hilsener, Prosa og Poesi til mig, som I har sendt til min Forgænger. Derved vil mit Hverv blive lettere og vort Blad blive bedre.

K. P. Korsholm.

April 1928:

Ny Medarbejder.

Som Højskolelærer er fra 1. Maj antaget Kredssekretær i Vardekredsen Lærer A. C. Nielsen, dim. fra N. Nissum Seminarium Sommeren 1926.

Vi byder Lærer Nielsen hjertelig velkommen som vor Medarbejder her paa Skolen. I næste Nr. af Bladet haaber vi at kunne bringe en Artikel fra hans Haand.

August 1928:

En Nr. Nissum Højskolekreds for Viborg og Omegn.

I Viborg og Omegn findes der en ikke hel lille Kreds af ældre og yngre Hold af »Isbjørne« og »Sommerfugle« (Elev fra N. N. H.)

Mon det ikke kunde have Betydning baade for Højskolen og os selv, om vi samledes til et Møde, og dersom der er Stemning derfor stiftede en Kreds?

Vi er nogle Stykker, der har taget Spørgsmålet op, og Resultatet er blevet, at vi indbyder til et Møde på K.F.U.M. i Viborg Søndag d. 9. September Kl. 2.

Mødet er aabent for alle tidligere Elever samt Venner af og interesserede i Højskolen.

En tidligere Elev i hvert Sogn vil faa nærmere Underretning.

Hr. Forstander Olsen og Hr. Lærer A. C. Nielsen taler.

Reserver Søndagen til en Udflugt til Viborg.!

NB.: – Ovenstaaende vil vi gerne give vore aller- varmeste Anbefaling. – Lad os se rigtig mange gode Højskolevenner, der vil slutte Kreds om vort herlige Arbejde. Velkommen til Viborg Søndag d. 9. September!

Se Programmet!

November 1928:

Ved Vinterskolens Begyndelse

er Landbrugskandidat Anders Kristensen antaget som Lærer ved Nr. Nissum Højskole, og vi byder Kandidat Kristensen hjertelig velkommen her. Kandidat Kristensen har siden sin Afgang fra Landbohøjskolen i Foraaret 1926 haft sin Virksomhed ved Grundforbedringsarbejder og Kalktrangsundersøgelser i forskellige Landboforeninger og har tillige i Vinteren 1927-28 været Landbrugslærer paa Rønde Højskole. *L. O.*

Lærer A. C. Nielsen

har benyttet Efteraaret til et Ophold paa Husflidskursus, som afholdtes paa Faarevejle Højskole.

Allerede Dagen efter Lærer A. C. Niensens Hjemkomst cyklede et mindre Hold Mænd ind paa Nr. Nissum Højskole for at faa en Uges Undervisning i Husflid. Lærer A. C. Nielsen og Frk. Aja Kirkegaard besørgede Undervisningen.

Adresseforandringer

- 1938 Gunner Thorsen, Harrehøjvej 73,
7900 Nykøbing M.
- 54-55 Ole Mortensen, Højene 8, 7250 Hejnsvig.
- 1949 Annelise Svendsen, Indmarken 4,
7900 Nykøbing M.
- 1966 Lilly Kristensen, Bjørndrupvej 62,
7900 Nykøbing M.
- 1969 Thea Olsen, Stestrup Oldvej 6,
4360 K.-Eskildstrup.
- 76-77 Helle E. Tarbensen, Bytoften 33 st.th.,
Tjørring, 7400 Herning.
- 77-79 Kirsten Rasmussen, Feldingvang 1,
7800 Skive.
- 78-80 Bent Christensen, Røddingvej 11,
7480 Vildbjerg.
- 78-81 Flemming Fomsgaard, Vejbjergvej 3,
Humlum, 7600 Stuer.
- 76-77 Helle Sass Tarbensen, Hovedgaden 38,
Tjørring, 7400 Herning.
- 76-79 Bodil H. Rasmussen f. Svenningsen,
Røjbækvej 2, 7540 Haderup.
- 76-79 Bente Larsen, Skovvejen 4,
7280 Sdr. Felding.
- 76-79 Hanne Solveig Madsen, Sdr. Savstrupvej 12,
Mejrup, 7500 Holstebro.
- 1977 Oddvør i Nesinum, Toftum,
3860 Vestmanna, Færøerne.
- 1979 Mogens D. Christensen, Kohavevej 8,
5932 Humble.
- Kursist: Ejler Petersen, Søndergade 13,
Guderup, 6430 Nordborg.

*Næste nummer
udkommer i
september måned*
